

Hírek az árvízről

2010. május 20.

Árvízjelentés: Emberségből jeles

Május 17-én hajnalra körbezárta a Telek házait a víz, átszakadt valahol a töltés az áradó Baranya-csatornán.

Az egyre emelkedő vízszint a töltés és a vasút közötti házakat is fenyegette.

Virradatkor Szabó László polgármester kiadta a riasztást a helyi polgári védelmi szervezet parancsnokságának. Az iskolában szünetelt a tanítás, mivel bizonytalanra vált, hazajutnak-e a gyerekek. Az óvoda egész napos ügyeletet tartott, gyerekfelügyelettel.

Már vasárnap délután lehetett sejteni, hogy ebből baj lesz: az ártéri területeken több helyen víztükör csillogott. Sásdon alattomosan nőtt a vízszint a Petz-malomnál.

A tarrósi hídnál szélesen hömpölygött át a víz a sásdi Agro Zrt. kukorica vetésére.

Vasárnap délután jelentkezett tizenhét önkéntes, hogy ők akár éjjel is készenlétben állnak megerősíteni a gátat.

Akkor már napok óta esett folyamatosan. Ez pedig rávilágított arra, hogy nincs az embereknek a mentéshez megfelelő felszerelésük. Így vasárnap este még gumicsizmát, esőköpenyt kellett szerezni. Meglett az is.

Névsorkészítés, telefonszámok begyűjtése után az emberek egyelőre hazamentek, és várták a riasztást.

Amikor hétfőn megvirradt, a látvány kétségbe ejtő volt: a Telek házai akkora vízben álltak, hogy onnét ömlött vissza a Baranya-csatornába a sáros víz, vízesést meghazudtoló zubogással.

Virradatkor ébresztették a helyi katasztrófa-védelmi láncot és az önkénteseket is, akik nyomban nekiláttak (volna) gátat építeni, és a Telek házainak bejáratát homokzsákokkal megerősíteni, nehogy a lakásokba betörjön a víz. Nem is hiányzott más hozzá, csak homok meg zsák...

A megyei katasztrófa-védelem vasárnap adott 500 zsákot. Hétfőn reggel ígértek még zsákot is, homokot is. Amint tudnak hozni.

A polgármester lefordította: „Magunk vagyunk. Amit önerőből meg tudunk oldani, csak arra számíthatunk.” Bár a következő 3-4 óra valóban így telt, gyorsan kiderült, hogy ez a közösségi önerő meglepően sok mindenre képes.

Antal Tibor traktorral ment be a házakhoz segíteni költöztetni, de az akkor ébredő emberek egyelőre nem hagyták el házaikat, vártak. Később rokonoknál, ismerősöknél húzódtak meg éjszakára.

Szakadt az eső, egyfolytában, sokadik napja. Hideg szél fújt, 6-7 fok volt. A vízszint meg egyre csak emelkedett. A híd alján szemmel lehetett követni a változást.

A Telek már vízben állt, félő volt, hogy a bal parton is átszakad a töltés, és elárasztja a vasút és a csatorna közti házakat.

550 zsákot adtak össze hirtelen a faluban magánszemélyek - Antal János, Fejes Zoltán, Schott Imre, Tolnai Éva. Tékesről Máté Gábor is hozott 800 zsákot, ő maga, és Berta László, Kis Tamás, Varga Györgyné, Varga Józsefné és Wajandt Jakabné küldte. Köszönjük.

A homoktartalékok az óvoda és az iskola játékaik alatt rejtőztek a földben.

A segítők előbb az iskolánál, majd az óvodánál töltötték homokkal a zsákokat, amiket Lapp Róbert és Antal Tibor traktorral hordtak szét gátat magasztani, vagy a Telekre, a házak bejáratát védeni. Még általános iskolás korú gyerekek is dolgoztak az önkéntesek között. Közben zuhogott az eső, fújt a szél.

Az iskolában teát főztek az önkénteseknek. A polgármesteri hivatalból is mentek a konyhárára zsíros kenyeret kenni. Délben az ebédlőben forró gulyásleves várta a munkásokat.

Hol a homok volt fogyóban, hol a zsák. A katasztrófa-védelemtől Fülöp Zoltán segített a mentésben, délelőtt szerzett még 1000 zsákot és délutánra Kaposvárról katonaságot. A komlói rendőrkapitány 1500 zsákot küldött. Sásdról további 2000 zsákot hoztak. Köszönjük.

Az óvodánál nők is lapátot ragadtak, az ovi dolgozói és önkéntes anyukák is töltötték a zsákokat. Mire az óvodában fogyni kezdett a homok, a polgármester Pécsváradról szerzett két teherautónyt a gátra. Versenyfutás kezdődött a vízzel. Ahogy emelkedett a vízszint, úgy szaporodtak a homokzsákok.

A gátat Jozsóék házától a hídig kellett megerősíteni. A töltés szivárgott, az emberek sárban, vízben taposva vitték a zsákokat, rakták kitaróan, pedig már mindenki fáradt volt.

Közben a rendőrség ráterelte a forgalmat a kisvaszari útra, ugyanis Sásdot lezárták, mert a MOL kútnál az országúton állt a víz. Csikóstöttös sem volt irigylésre méltó helyzetben, Tarrós pedig akkorra már rég a víz foglya volt.

Órákon át rengeteg víz érkezett, és a vízszint folyamatosan nőtt. Állítólag a kovácsszénájai tő fölös tartalmát engedték bele a Baranya-csatornába, aminek a medrét az esőzések amúgy is megterhelték.

A kisvaszari úton a tartályautók, kamionok, személyautók a zsákoló munkások között araszoltak. Egyszer csak feltűnt, hogy nagy a kocsisor, a sorompó hosszan piros maradt. Lassan, lépésben közeledett a vonat. Ebből kitaláltuk, hogy Tarrós felől már balról is kilépett medréből a víz, előntötte a síneket, és a földek felől is közeledik felénk az ár. Nyomasztó gondolat volt.

A szeméttelap utáni kisvaszari árok hídja nem bírta a terhelést, megrepedt, és délután már azt is lezárták a forgalom elől.

Hétfőn késő délután, mikorra már mindenki kimerült, elfáradt, megjelent Kaposvárról a katonaság. Hoztak két rakomány homokkal töltött zsákot, amit segítettek is lepakolni.

Estére megérkezett a katasztrófa-védelem a reggel beígért homokkal. Mi lett volna addigra már a vasút menti házakkal?

Azt mondják, ahol legnagyobb a szükség, legközelebb a segítség. Nem felejttem el azokat a vízben-sárban cuppogó csizmákat, a homokzsákokat az emberek hátán, és magukat az embereket, ahogy hosszú sorban mennek, veri őket az eső, kígyóznak a töltésre és vissza. Kitartó, segítőkész, tiszteletre méltó emberek. Annyian voltak, lehetetlen mindenkit felsorolni. Megmentették a gátat!

Délután körbejárta a rendőrautó a falut, további segítséget kérve, mert a hajnaltól talpon lévő már alig álltak a lábukon. Hazaérkezve a munkából, sokan jöttek segíteni. Mikor fogytán volt a homok, a Zrínyi utcából is kaptunk, hála érte Horváth Robiéknek. Sásdról is érkeztek önkéntesek, segítségüket köszönjük!

A Teleken dolgozó önkéntesek áldozatos munkájának köszönhetően egyetlen lakásba sem tört be a víz. Este egy katonai jármű és traktorral Szenyéri Tamás ment még segíteni a Telekről kiköltöztetni az embereket.

Lassan besötétedett, és a katasztrófa-védelem, leellenőrizve a gátat, azt javasolta, egyelőre elég a zsákokból. Végre lehetett kicsit pihenni!

Virradattól a munkások összesen mintegy 68 köbméter homokot mertek fel, 7600 zsákba, és hordták a helyére. Késő délután segítséget ajánlottak fel Baranyajenőrről, Kaposvárról, Komlórról, Magyarhertelendről, Sásdról, Szenyéri Zoltán igazgató pedig Dombóvárról gimnazista osztályokat, és bár már nem volt rá szükség, jólesett, mindenkinek köszönjük.

A munka végeztével negyvenegy önkéntes feliratkozott, telefonszámukat megadva, azzal, hogy készenlétben lesznek akár éjjel, akár másnap, ha további segítség kell. Köszönjük.

Este kilenc órától megkezdődött az apadás, ami kedden reggelre már látványos volt.

Horváth Jozsó külön kérte, írjam meg, hogy mivel egyenként nem tud minden embert felkeresni, ezért ezúton szeretné nagyon-nagyon megköszönni mindenkinek, hogy megmentették az otthonát!

Remélhetőleg túljutottunk a nehezen. Mindenkinek köszönjük a segítséget!

Hamarosan kisüt a nap, felszárítja a vizet, és a Baranya-csatorna visszatér a medrébe. Kiszabadul Tarrós, és a többi település is. Emlékké szelídül, ami most még feszültség, készenlét, fáradság. Mi marad meg belőle? A hála érzése. Az, hogy jó volt egymásra számítani. Emberségből jelesre vizsgáztunk.

Hírek az árvízről

Szerkesztő és fotók: Szabóné Lelovics Ilona
Felelős kiadó: Önkormányzat

Szokatlan átkelés.

Gátépítők.